

BARVY MINULOSTI

Stanislav
Struhar

VOLVOX
GLOBATOR

BARVY MINULOSTI

Stanislav
Struhar

Povídky

VOLVOX GLOBATOR

STANISLAV STRUHAR
Farben der Vergangenheit
Erzählungen

Přeložila Magdalena Štulcová

Kniha vychází s podporou rakouského Spolkového
ministerstva pro výuku, umění a kulturu

Gefördert aus den Mitteln des Bundesministeriums
für Unterricht, Kunst und Kultur

Copyright © Stanislav Struhar, 2016
Wieser Verlag GmbH, Klagenfurt/Celovec, 2016
Translation © Magdalena Štulcová, 2016

ISBN 978-80-7511-311-5
ISBN 978-80-7511-313-9 (pdf)
ISBN 978-80-7511-312-2 (epub)

POKLID STARÝCH KAMENŮ

1

Noc nad Apricale byla prosvětlená měsíčním svitem a vlahá, kopce utichly, údolí leželo jako ponořené do spánku, nebe plné hvězd pohádkově zářilo.

„Už jsi hotov?“ zeptal se Fulvio a zběžně si pročísl hnědé, lesklé vlasy. Domenico jen odpověděl, že ano, s pohledem upřeným do hloubi údolí, kde svítila malá okénka. Chvatně vyšli ven z bytu a stoupali, obklopeni prastarými domy, nahoru k hlavnímu náměstí. Že přinese něco k pití, řekl Fulvio před divadelním pódiem, nato se vzdálil a zmizel v davu lidí, Domenico šel zatím dál.

„Domenico?“

„Patrizie, co ty tady děláš?“ podivil se Domenico, o nic méně překvapený. Také se usmál. Už nebyla tak útlá jako ona dívenka tenkrát, jak naznačovaly její šaty, ale vlasy, černé, vlnité a dlouhé, se nezměnily. Od kdy je v Apricale, zeptala se. Už je tu týden, pozítří ale musí zase zpátky do Turína. Ona přijela předevcírem. Je tady s kamarádkou, zůstanou ale jen čtyři dny. Zeptala se, jestli je tu i jeho matka. Ne, ta je v Turínu. Jestlipak mají v Turínu pořád ještě ten café-bar? Samozřejmě že ano, odpověděl a zeptal se, jak se jí daří na univerzitě. Studium už dokon-

čila a před rokem našla dokonce i zaměstnání, o jakém vždycky snila.

„Ty děláš doopravdy něco kolem architektury?“

„Ano,“ odpověděla a Domenico pohlédl k jevišti. Potom se jí zeptal, co je to za firmu, u které pracuje. Patrizia se také podívala směrem k jevišti, ale sotva stačila odpovědět, když přišel Fulvio. Pozdravil ji a podal Domenikovi sklenici vína, potom šel zpátky do kavárny. A Domenico se zeptal Patrizie, jestli by neměla chuť jít se trochu projít.

Pokoj už byl plný ranního světla a voněl po parfému, když Domenico otevřel oči. Obrátil se a podíval se na ni. Lehce mu prsty stiskla paži a podepřela si rukou hlavu.

„Stal se z tebe opravdový mužský.“

„Opravdový mužský?“ zamumlal a ona ho pohladila po vlasech.

„Když jsem byla malá, přála jsem si mít přesně takovéhle blondáté vlasy,“ řekla a Domenico vyslovil přání, aby šli ven. Jestli myslí, že Fulvio bude ve svém pokoji, jestli ještě spí, zeptala se. Ano, řekl a stejně tiše, jak v noci přišli, se vykradli ven. Procházeli uličkami, běželi kolem zahrádek a zanedlouho se dostali k silnici vedoucí kolem vsi. Ze starého auta se linula hudba a přiměla je, aby se zastavili, za volantem seděl postarší muž a pozdravil je. Přešli přes silnici a dali se po cestičce směřující dolů k potoku. Společně se pak vykoukali, jejich oči bloudily kolem dokola mezi stromy.

„Tady museli být lidé hodně osamělí,“ řekla Patrizia s pohledem na zříceninu domu ve stínu mezi listím. Možná že

ani tak sami nebyli, mínil Domenico a Patrizia ho poprosila, aby se přestěhoval do Janova. To že není tak jednoduché, řekl. Ale je, musel by ovšem chtít.

„Ten potok je krásně teplý,“ prohodil po chvíli, když lezl ven z vody. Potom se oblékl a posadil se na kámen před prastarým mostem. Patrizia vklouzla do šatů a přešla k němu, stulila se mu do klína a dala si k uchu telefon. Zatímco telefonovala s Giannou, se svou kamarádkou, Domenico jí čistil šaty od zbytků trávy, která se na ně nalepila, a když Patrizia dotelefonovala, zavolal Fulviovi. Patrizia upírala pohled na nebe a Domenico si prohlížel její nahé, nádherně hladké nohy a ona jimi bezstarostně pohupovala. Domenico se s Fulviem tiše rozloučil a jemně pohladil Patrizii po koleně. Že má nápad, řekla a znovu si vzala telefon. Zvedla se, odešla na most, a když se vrátila, telefon vypnula a oznámila, že jsou pozvaní na snídani.

„Kdo nás pozval?“

„Pojď, nebo nám ujede autobus.“

Cesta nahoru k silnici byla dlouhá, vzduch prohřátý horkými slunečními paprsky a autobus už stál na zastávce. Řidič na ně počkal, pozdravil je a usmál se, a jakmile se posadili, autobus se rozjel. Řidič před každou zatáčkou troubil, lehce přibrzdil, až teprve dole v údolí přidal rychlost a ze syté zeleně krajiny se vynořily vesnice Pigna a Castelvittorio. Jestlipak se ještě pamatuje, jak s jeho matkou jeli do Pigny? Přikývl a Patrizia se ho dál vyptávala, jestli jeho matka pořád ještě hledá nějaké letní bydlení v Ligurii. Že ne, odpověděl a Patrizia mu položila prsty na ruku. Autobus

líně vyjel z Pigny a vztyčily se do výšky strmící hory. Slunce zmizelo a v dálce ve stínu se objevilo Buggio.

„Tady by se určitě dal nějaký levný byt najít,“ prohlásila Patrizia, když vešli do první uličky. Na hlavním náměstí posedávali jen dva staří muži, z okolních domů se linulo jen ticho a nebe nad nimi bylo úplně bez mráčku, čisté a modré, rozpínalo se do dálky. V další uličce se Patrizia zastavila a potom zaklepala na domovní dveře.

„Je otevřeno,“ ozvalo se z okna nade dveřmi.

„Giuseppino!“ zvolala Patrizia a celá rozzářená vběhla dovnitř. Vzala Giuseppinu do náručí, hladila ji po zešedivělých vlasech a znovu si ji prohlížela, pak ji představila Domenikovi.

„Jak se daří mamince?“ zeptala se Giuseppina Patrizie.

„Má se dobře. Chceš jí zavolat? Měla by radost.“

„Možná později,“ odpověděla Giuseppina a šourala se do obývacího pokoje. Tam už čekalo na talířích krásně připravené jídlo a ve vzduchu voněla káva. Domenico se jako první posadil ke stolu a jeho pohled upoutala fotografie muže postavená na malé skříňce pod krucifixem. Giuseppina jim popřála dobrou chuť a Patrizia začala vyprávět o svém novém architektonickém projektu.

„Tamto, to byl váš muž?“ zeptal se po jídle Domenico.

„Myslím na té fotografii na skříňce.“

„Ano, to byl můj Francesco,“ odpověděla Giuseppina a vyprávěla, jak byla s přítelkyní v Miláně a tam poprvé Francesca spatřila.

Jen co vystoupil z vlaku, hned ji uviděl. Pustil tašky na zem a Patrizia ho objala kolem krku. Prý jí telefonovala Jacqueline, že se u nich přece jen uvolnilo jedno místo, říkala Patrizia, a pak šli na autobusovou zastávku. V autobusu vykládala, co všechno v posledních dnech dělala, ale jakmile vystoupili, zmlkla. Spěšně opustili silnici a v úzké uličce je pohltil stín. Před očima se jim vynořilo tmavé domovní schodiště a ve druhém poschodí vešli do malého bytu. Že ale nesmí otěhotnět, šeptala a její rty se dotkly jeho ucha.

Když vyšli ven, byl už večer. Nebe bylo ještě jasné, ale v mnoha oknech, otevřených i zavřených, tak zvláště tichých, ukrytých v křivolakých a zdánlivě nekonečných uličkách, se už svítilo. Jako dítě neměla staré město ráda, v dospělosti si ho však zamilovala, říkala Patrizia a před nimi se objevil přístav. Na náměstí u akvária panoval čilý ruch, děti vesele povykovaly, moře však bylo klidné, jako zrcadlo. Patrizia s úsměvem vešla do nejbližší venkovní hospůdky, a když se oba usadili ke stolu, vyprávěla mu, jak sem dřív občas chodívaly s kamarádkami. Slunce už nebylo vidět, ve vodě se zrcadlila světla z nábřeží a lodě se leskly, setrvaly tiše na svém místě, jako by zde byly vystavené na odív. Zeptal se, jestli je odtud vidět, kde bydlí. Že ne, odpověděla.

„Kdy mě pozveš k vám?“

„Musíme dát rodičům ještě čas.“

„A co je zač, ta Jacqueline?“

„Je milá, ale ještě moc mladá a moc naivní.“

„Jak mladá?“

„Dvacet dva.“

„Takže jenom o deset let mladší než my.“

„Jenom?“

„A co jinak, jak se má?“

„Myslím, že dobře, někdy to ale nemá jednoduché. Jako cizinka a bez vzdělání.“

„Odkud je?“

„Z Francie. Z Mentonu. Bylo jí šestnáct, když přišla sem do Janova. Její matka si totiž vzala Janovana. Jenže Jacqueline ho moc nemusí. Takže odešla z domova. Mimochodem, bydlí na poschodí nad tebou.“

Na Via XX Settembre se Patrizia podívala na hodinky a zvažněla. Brzy se však znovu usmála a u vchodu k McDonaldu sdělila Domenikovi, že jsou na místě. Otevřela dveře a vešla dovnitř a Domenico si povšiml, jak ji pozdravila drobná krátkovlasá blondýnka, která pracovala u první pokladny. To je Jacqueline, stačila ještě říct Patrizia. Poté, co se Domenico Jacqueline představil, objednala si Patrizia espresso.

„A co si dáš ty?“ zeptala se Jacqueline s pohledem na Domenika.

„Jsem docela nervózní, teď nic do žaludku nedostanu,“ zněla jeho odpověď a ona se zasmála, poté ho odvedla do kanceláře. Zaklepala, otevřela dveře a vrátila se k Patrizii. V kanceláři se zvedla ze židle starší žena a Domenika přivítala.

Když z kanceláře vyšel, Jacqueline už zase stála u první pokladny. Domenico k ní došel a poděkoval, teprve potom se rozloučil. Patrizia jí zamávala a vyšli ven. Chtěla mu ukázat Piazza della Vittoria a cestou se ho vyptávala, jak probíhal přijímací pohovor. Že se ještě bude muset zastavit doma, ale večer že k němu přijde, sdělila mu jakoby mimochodem, když se položili do trávy u Vítězného oblouku. Naposled tu takhle polehávaly s kamarádkami z univerzity, poznamenala, překřížila si nohy, spokojeně zhluboka vydechla a usmála se. Na něco takového že on nikdy neměl čas, konstatoval. To měl tolik práce? Ano, musel pracovat v café-baru, odpověděl a ptal se, jestli sem chodívala často. Jen občas. O čem si tu s kamarádkami povídaly, zajímalo ho a ona se na něho udiveně podívala, zeptala se, jestli není trochu moc zvědavý. Přesto ale začala vyprávět, Domenico ji zato pak musel doprovodit na zastávku autobusu, počkat s ní, až autobus přijede a ona nastoupí a pošle mu pusu na rozloučenou. Stál na zastávce, dokud autobus neodjel a nezmizel z dohledu. Když se vrátil domů, najednou si vzpomněl na matku. Vydal z kapsy u kalhot telefon, ale vtom si všiml mladého mileneckého páru, stáli naproti u okna a vášnivě se líbali. Telefon v kapse zazvonil a Patrizia mu řekla, že musí ještě něco dodělat, že to spěchá, že se u něho staví až zítra.

Jestli ho snad probudila, zeptala se, když jí otevřel. Potom vstoupila dovnitř, políbila ho a šla do jeho pokoje. Slyšel, jak otevřela okno, a když vešel do pokoje, zahlédl, jak se baví s ženou z protějšího bytu. Žena si zastrčila vlasy za ucho

a vtom se tam objevil i muž. S potutelným pousmáním položil ženě ruku kolem ramen a oba se s Patrizií rozloučili.

„Kdy jsi šel prosím tě spát?“ ptala se Patrizia poté, co okno zavřela. „Kde ses v noci toulal?“

„Prohlížel jsem si všechno, co jsi mi doporučila.“

„A? Byly to dobré tipy?“

„Dokonce výborné.“

„Tak to asi nebudeš nic namítat proti okružní plavbě po přístavu,“ navrhla a o chvíli později už mířili k přístavu. Když se pak usadili na lodi, upoutal jejich pozornost rozkošný chlapeček sedící jedné ženě na klíně. Dítě ukazovalo do dálky, kde plula velká loď, a žena ho hladila po vláskách, stejně hnědých, jako měla ona sama.

„Volal jsi už matce?“ zeptala se Patrizia.

„Ne. Chtěl jsem s tím ještě počkat.“

„A kdybys jí poslal esemesku?“

„Snad později.“

„Co jí napíšeš?“

„Netuším.“

Hned dopoledne se mu přihodila první chyba, a když už málem spletl objednávku, vystřídala ho u pokladny Jacqueline. Ale jenom na chvíli, řekla, později přiznala, že zpočátku se jí podobné věci stávaly také. Povídali si spolu až do konce služby, vtipkovali a smáli se, když ale vyšli ven na ulici, Jacqueline se ho vážně zeptala, jestli nemá počkat na Patrizii. Že ne, že Patrizia pracuje na svém novém projektu, a tak nemá čas, odpověděl, potom šli dál. Na Piazza de

Ferrari se Jacqueline zastavila u monumentální fontány, aby si namočila ruce, a sklouzla pohledem po lidech posedávajících kolem. Tady je tak příjemně, řekla.

„Nešla by ses něčeho napít?“ zeptal se. „Třeba do přístavu?“

„Nezůstanu ale dlouho,“ odpověděla a osušila si ruce do košile. Cestou vyprávěla o svých prvních dnech v Janově, žertovala, ale ve venkovní restauraci pak zničehonic prohlásila, že ji tu přijali přátelsky a město že se jí líbilo, přesto že se tu necítí doma. Stále ještě myslí ve své rodné řeči, čte francouzské knihy a poslouchá nejraději francouzskou muziku. Současně ovšem musí přiznat, že francouzsky už mluví jenom se svou matkou. Zeptal se, jestli udržuje kontakty s kamarádkami z Mentonu. Párkrát si prý telefonovala s Laeticíí, svou dobrou přítelkyní, ale už je to dlouho.

„Co jsi tady, už jsi v Mentonu nebyla?“

„Ne.“

„A tvoje matka?“

„Máma tam byla na jaře, protože její sestra, tedy moje teta Paulette, slavila čtyřicátiny.“

„A teta sem k vám na návštěvu nejezdí?“

„Byla u nás jen dvakrát, nesnáší se s mým otčímem,“ vysvětlila Jacqueline a pak o svém otčímovi vyprávěla. Mluvila o něm ještě cestou domů, tak dlouho, až Domenico otevřel dveře do svého bytu a přerušil ji, přerušil ji francouzsky a poděkoval jí za pomoc u pokladny. Za to že děkovat nemusí, řekla Jacqueline francouzsky, ale spěšně se rozloučila a vyběhla po schodech nahoru. Slyšel zarachotit zámek,

slyšel, jak se její kroky vzdalují, a potom tiše zavřel svoje dveře. V protějším bytě honil muž ženu kolem stolu, oba byli v županech, smáli se, vlasy se jim mokře leskly a ztěžka spadaly dolů, v očích jim svítil zvláštní, hravý lesk. V tu chvíli uchopil muž prudkým pohybem ženu za paže, přitáhl si ji přes stůl a políbil na rty, oběma rukama přitom pevně svíral její obličej. Žena se prsty dotýkala mužových ramen, lehounce jako vánek a jen tak bezcílně pobíhaly její prsty po jeho kůži a najednou oba zmizeli a světlo v jejich pokoji zhaslo.

Právě pozoroval skupinu mladých lidí postávajících u fontány, když mu zazvonil telefon. Patrizia mu oznamovala, že má pořád ještě spoustu práce, ale večer že se pro něho přesto zastaví. Že ho chce představit dědečkovi, dodala ještě, než se rozloučila, a Domenico sledoval pohledem domy blyštící se v dešti jemných slunečních paprsků.

Jacqueline stála u první pokladny a počítala peníze, pozdrav jí sotva slyšitelně přešel přes rty. Když k ní přišel, jen mu stručně sdělila, že on dnes bude pracovat u kasy číslo dvě, pak už mlčela, promluvila na něho zase až teprve odpoledne. Jestli to u nich v café-baru bylo živější? Řekl, že ne, a vyprávěl jí, francouzsky, o jejich café-baru, Jacqueline ho pozorně poslouchala. Kde se naučil tak dobře francouzsky? Ve škole a taky trochu doma, ale ještě se má hodně co učit, odpověděl.

„Tady se mluví pouze italsky,“ zabručel s úsměvem tlustý Umberto, když vyšel z kuchyně, a k Jacquelinině pokladně

přistoupil mladý muž. Chtěl by s ní mluvit, a tak šla za ním ke stolu a posadila se. To že je Pietro, její bývalý přítel, vysvětlil Domenikovi Umberto a Jacqueline se od stolu už zase zvedala. Také Pietro vstal a chvatně ji uchopil za paži. Jacqueline se mu vymanila, utekla na toaletu a Pietro s nadávkami odešel ven. Ta s ním bude mít ještě problémy, prohodil Umberto, než se odšoural zpátky do kuchyně.

Patrizia přišla se zpožděním, pozdravila Domenika ve dveřích a vysvětlovala mu, že to bohužel dřív nestihla a že vůbec neví, jak bude mít v příštích dnech čas. Nato odjeli do čtvrti, která se rozkládala nahoře na kopci, kde bylo hodně zeleně a klid, a když vystoupili z autobusu, vešli do velkého domu. Dědeček byl lehce shrbený a slabý, stál ve dveřích do svého bytu a podal Domenikovi ruku, hlasitě ho pozdravil, jeho rty se nepatrně usmívaly. Obývací pokoj byl krásně světlý, hezky zařízený a z balkonu se naskýtal nádherný výhled. Patrizia předváděla Domenikovi všechny pokoje, a když vstoupili do kuchyně, rozesmála se nad koláčem, který je očekával na stole a celý se skoro rozdrobil. Na Domenikovo přání jedli koláč na balkoně a dědeček přitom vyprávěl, co je u nich ve čtvrti nového, vzpomínal na dobu, kdy byla Patrizia ještě malá holčička. Měl radost z každé otázky, kterou mu Domenico položil. Když se pak ve dveřích loučili, poplácal dědeček Domenika po ramenou a pošeptal mu, že musí mít s Patrizií trpělivost.

Patrizia chtěla jít zpátky do starého města pěšky, a tak se vnořili do ulic zastíněných starými stromy. Jako malá si tady pod těmi stromy hrávala, znala každý dům v okolí, vzpomí-

nala Patrizia a položila mu otázku, zda by si dokázal představit, že by tady bydlel. Že ano, odvětil.

Přála si, aby na oslavu Umbertových narozenin šel bez ní; a dodala, že to je ideální příležitost, jak se seznámit s lidmi, najít si konečně nové přátele. Copak si opravdu nemůže vzít volno? Ne, nejde to, ne, ona nechce.

„A kdy se uvidíme?“ otázal se.

„To nevím.“

„To je špatné,“ zamumlal a Patrizia si povzddechla, řekla, že má povinnosti vůči firmě a nese zodpovědnost, že nemůže nechat všechno plavat a jít se bavit, to přece on ví, musí na to brát ohled. Ano, půjde na tu oslavu sám, souhlasil.

V café-baru bylo plno, mladí stáli nebo seděli všude kolem, kam se člověk podíval. Umberto, když Domenika uviděl, se zaradoval a celý rozzářený ho uvedl mezi kolegyně z práce. Jestli měl dnes také volno, zeptala se Domenika Sara a on přitakal, potom si s ní i s ostatními povídal o všem možném, pozoroval tančící dívky a mladé muže. Vtom ho oslovila Jacqueline, pozdravili se a Domenico se otočil k ní. Že už si myslel, že nepřijde, říkal, a Jacqueline mu popisovala, jaký měla v práci náročný den. A sotva si vypila skleničku vína, hned se jí udělalo nějak nedobře, musela na vzduch, chtěla rychle ven.

„Už je ti líp?“ zeptal se potom, když se posadili na lavičku.

„Ano.“

„Opravdu?“

„Pohádala jsem se s mámou.“

„Kvůli čemu jste se pohádaly?“

„Zase dělala, jako že je všechno v pořádku. Jenže se jí dobře nevede. Je s Davidem nešťastná. A stýská se jí po Mentonu.“

„To říkala?“

„Samozřejmě, že ne, ale já to vím.“

„A ty? Tobě se stýská? Často myslíš na Menton?“

„Ale ano, jenomže já se za to nestydím, já to přiznávám.“

„Na co vzpomínáš nejradši?“

„Na staré město, kde jsem vyrostla. Na pláž a promenádu. Na Cap-Martin.“

„To chápu.“

„Jestli říkáš pravdu, tak jsi první, kdo mi rozumí.“

„Ve vzpomínkách je taky hodně smutku, umíš si ale představit, že bys žila bez nich?“

„Ne.“

„Chtěl bych, abys mi o Mentonu vyprávěla. Ale francouzsky.“

Otevřela dveře, sklopila oči a nechala ho vstoupit. Počkal, až dveře zavře, pak ji vzal do náruče.

„Říkej něco,“ zašeptal francouzsky.

„Já takhle žít nemůžu,“ řekla, vešla do pokoje a lehla si do postele. Lehl si k ní a ponořený do zvuků francouzské hudby si prohlížel kopie obrazů Jeana Cocteaua visící na zdech. Zazvonil telefon a Jacqueline vyskočila z postele, aby se podívala, kdo volá.

„Kdo to byl?“ zeptal se poté, co telefon odložila.

„Zase Pietro.“

„Pojď, půjdeme ven.“

„A když nás někdo uvidí?“

Teprve venku na ulici se mu podařilo ji uklidnit, a když se zastavil u výlohy obchodu s oblečením, objevil se jí na rtech úsměv. Moc pěkná sukně, řekl. Jestli není moc krátká, jestli by jí ta černá barva slušela? Určitě, a ty punčocháče a košile že jsou taky moc pěkné. Prý si nikdy není jistá, říkala, ale když po chvíli vyšla ze zkoušecí kabiny, zeptala se, jestli si má ty věci nechat rovnou na sobě. Rozhodně, souhlasil a šel k pokladně zaplatit.

Vůně jídla je vlákala do restaurace. Jedli pomalu a hodně, a když nastala tma, přesunuli se do baru.

„Nebud' takováhle, já chci, aby ses smála,“ říkal, když zmlkla.

„Já přemýšlím.“

„Nechci, abys přemýšlela,“ řekl a Jacqueline se rozesmála.

„To spousta mužů od nás žen nechce.“

„To tedy není pravda,“ bránil se, ale ona ho přerušila a řekla, že si chce jít zatancovat.

Její noha položená na jeho břicho se lehce pohnula a Jacqueline zašeptala, aby už šel. Že dobře, zamumlal a její rozkošná malá ňadra se mu přitiskla na prsa. Políbil ji, vstal z postele a řekl, že k ní hned z práce přijde, potom běžel k sobě domů, převlékl se a vyběhl z domu.

Myslel na ni, i když stál za pokladnou, pořád se mu znovu a znovu vybavovala ona noc v baru. V jednu chvíli zpozorněl, to když si kolegyně povídaly o narozeninové oslavě, a chvíli

před koncem služby ho překvapila Patrizia, která vešla do restaurace.

„Pozvala nás Gianna,“ řekla, a když vyšli ven na ulici, ptala se, jestli je všechno v pořádku. Že ano, odpověděl a ona se usmála, vyprávěla mu o Gianně, vyprávěla o problémech, jaké má Gianna s rodiči svého přítele. Jeli až na okraj města a tam vešli do vysoké budovy. Gianna je očekávala ve dveřích a v obývacím pokoji se pozdravili s Edoardem, jejím přítelem. U stolu Gianna povídala o novém domě, který její rodiče koupili na venkově, a po jídle si postěžovala, že se pohádala s Edoardovými rodiči. Když byla láhev vína prázdná, vzpomínaly ženy na svoje dětství a ukazovaly z balkonu, kam tenkrát chodily na hřiště. Ve většině okolních domů už byla tma, i Patriziini rodiče už šli spát, ale hlavní ulice svítila jako ve dne, vytrvale oživovala noc.

„Co že jsi tak zamlklý?“ zeptala se Patrizia Domenika, když se Gianna s Edoardem vrátili do pokoje.

„Jsem trochu unavený,“ odpověděl.

„Chceš jít domů?“

„Ano.“

„Já už taky půjdu spát. Chci říct, zůstanu doma, protože ráno musím brzy vstávat.“

Když došli na Via XX Settembre, Jacqueline se zastavila a počkala, až Domenico vejde do McDonalda, až potom vešla také. A když jim skončila služba, počkala, až on odejde, a teprve potom zavřela svou pokladnu, až potom šla ven. Vyjeli nahoru na Granarolo a při pohledu na město se k sobě

přitiskli. Vzal ji kolen ramen a ona mu vyprávěla, jak sem dříve občas jezdila, když se pohádala s otčímem. Zajímalo ho, jestli si nerozuměli hned od počátku. Ano, Davide poznal hned, že ho nemůže vystát. Jí bylo totiž hned jasné, že na tohoto muže se její máma nikdy nebude moci spolehnout, tušila, že máma bude jednoho dne nešťastná. Bohužel se kvůli Davidovi brzy pohádala i s mámou. Dokonce i s vlastní mámou se kvůli němu pohádala! Podvádí ji. Pije. Dokonce už mámu i bije.

„Kde pracují?“

„V jedné malé autodílně.“

„A co tam dělají?“

„On je tam šéf a máma dělá kancelářskou práci,“ vysvětlila a oba se posadili do trávy. Domenico jí vyprávěl o své matce, pak si položil hlavu k ní do klína a zavřel oči. Když je opět otevřel, viděl, že má pohled upřený do dálky. Uvědomila si, že se na ni dívá, usmála se a chtěla vědět, co hezkého se mu zdálo. Proč si myslí, že se mu zdálo něco hezkého? Protože tady existují jenom hezké sny, odpověděla shovívavě, jako by to říkala dítěti.

Zazvonil mu telefon a Patrizia se ptala, kdy mu zítra končí služba. Zalhal, že je nachlazený, a vtom zazvonil zvonek u dveří. Okamžik, řekl, schoval telefon do kapsy u kalhot a otevřel dveře. Jacqueline se ptala, jestli už je snídáně hotová, a telefon zazvonil znovu. Jasně že je, odpověděl a přiložil telefon k uchu. Skvělé, řekla Jacqueline.

„To je Jacqueline?“ zeptala se Patrizia. Ano, přinesla mu prý adresu nějakého dobrého lékaře, odpověděl a šel do